

Jak dál s národním hnutím?

Autor: Ladislav Malý

V rámci ankety Dělského potápěče jsem byl osloven, abych řekl svůj názor na budoucnost národoveckého hnutí autentické pravice. Rád tak činím, i když vím, že všechno je v rukou Boha a On svou Prozřetelností řídí i naši budoucnost; čímž chci říci, že vlastně nevím, jaká že ta budoucnost bude. Ale jistou predikci můžeme vyčíst z chování politických subjektů, z filosofie jejich programů, ale rovněž tak je zajímavá i povaha a mravní kvalita jednotlivých lídrů těchto stran.

Před první světovou válkou francouzský historik Ernst Denis, velký přítel českého národa, sepsal pokračování českých dějin až na přelom XX. století, které Palacký ukončil rokem 1526. Denis, na podkladě našeho chování v době soustátí s Rakouskem, v povaze našeho národa bystře rozpoznal jeho „česká specifika“ a nazval je endemickou nemocí českou. O jakou nemoc se jedná? Jsou to ty naše staré známé: závist, nenávisť, pomluvy, podrazy, furiantství, nesvornost, neúcta k názoru druhých, zbabělost – to jsou tak ty nejhlavnější, které každý Čech v sobě nosí. Upřímně řečeno: jsou to všelidské vlastnosti a my, Češi, nejsme výjimkou.

Jenže v Čechách jaksí některé negativní lidské vlastnosti přímo bijí do očí a silně se projevují zejména u lídrů velkých politických, mainstreamových stran – zde je to vidět nejnázorněji –, ale rovněž tak u lídrů těch malých, nekonformních, národoveckých stran, kteří se chovají jakoby přes kopírák s těmi velkými – vždyť přece jsme všichni Češi...!

V časech romantismu, když český národ si uvědomil svou existenci, do čela národního buditelství se dostali lidé, kteří – spolu s Palackým – odmítali katolickou církev, viděli v ní pro Čechy nepřitele číslo jedna. Systematickým a houževnatým působením jedovaté infekce koktejlu liberálních a zednářských myšlenek po dobu více než sto padesáti let na generace českého národa, v nichž na prvním místě byla husitská anarchie spojená s destrukcí českého království, šovinismem proti Němcům a jiné, dosáhli zednáři a část židovské inteligence toho, že dnešní Češi jsou odkřesťanštěni a že mravnost je u Čechů téměř cizinkou.

V minulosti to byla právě katolická církev, která už od dětství v lidech pěstovala ctnosti, kladla důraz na přirozené mravní hodnoty a svou filosofií a vzdělaností, spolu s pevným řádem, institucionálně stála na strážích mravní čistoty národa. Mravní kvalitě Čechů nepřidaly ani obě války ve dvacátém století, dva totalitní režimy, rozkrádání majetku ve velkém, politické chiméry, pro něž se popravovalo a mnohé jiné.

Jako smrtící tečku za starou, dobrou Evropou se podařilo světovému sionismu „vykastrovat“ viditelnou část katolické církve (věřící katolíci ví, co mám na mysli), tj. zbavit ji její přirozené obrany, potlačit ve společnosti její ničím a nikým nenahraditelnou úlohu výchovy mládeže a vlivu na národ, udělat z ní strašáka do polí. Dneska není nic a nikdo, kdo by mladou generaci vedl k slušnosti, k pěstování ctností, k mravnosti a tím se snažil vychovat z mladých mužů rytíře ducha i těla. Utápíme se až po krk ve všeobecné společenské žumpě nemravnosti, a ještě si přitom libujeme, jaký to krásný a bohatý život žijeme.

Všimněme si: maďarská společnost je taky do značné míry sekulární a přitom jí nevadí konzervativní mravní hodnoty vtělené do ústavy, protože Maďaři dobře vědí, že jedině tyto konzervativní mravní hodnoty jsou v životě lidí správné a je pro život národa a jeho rozvoj dobré podle nich žít. Dokáže český neznaboh přijmout konzervativní morální hodnoty a vtělit je do ústavy? Maďarská společnost je sice sekulární, ale v každém Maďaru je autentická hrdost na svou vlast a národ, což nelze říci o Čechu.

Konec vlády komunistů se vyznačoval kolosálním podvodem na národ. Zločiny komunismu a komunistů se přešly mlčením, což mělo za následek, že komunisté, jako „odborníci“, obsadili ekonomickou sféru společnosti a ta – jak víme – je pro materiální život celé společnosti rozhodující. A Češi chtějí tzv. vysokou životní úroveň, především tu materiální. Takže shrnuto: národu sto padesát let byl do jeho životních funkcí aplikován jed liberalismu, levičáctví, nenávisť k Němcům, šlechtě a katolické církvi, přičemž žádné pozitivní životně mravní hodnoty nebyly národu náhradou dodávány; a to všechno dohromady plus nepotrestání komunistických zločinů má jediný možný výsledek – ztráta mravnosti a vysoký stupeň odnárodnění.

Žít mravně neznamena jenom nemluvit sprostě, nebýt neurvalý, ale je to cosi, co se projevuje ve vzájemném občanském životě a v běžném chování lidí, např. být dochvilný, stát za svým

slovem, být čestný, nepodrážet kamarády, být upřímný, vážit si názoru druhých, umět diskutovat a mnohé jiné. Etické otupění, řekl bych mravní tupost společnosti má zásadní vliv na běžný život lidí – nejbolestněji je to vidět v českém soudnictví –, včetně politiky.

Pohybuji se v okruhu malých, nekonformních politických stran, a tak mohu uvést některé příklady stavu mravnosti jejich lídrů i členů.

Pár příkladů: Lídr jedné národovecké strany bez sebemenšího studu na video oznámil, aniž by měl sebemenší důkazy, že lídr jiné, také národovecké strany, je major bezpečnostního aparátu státu. Sledoval tím masivní odchod straníků od onoho „inkriminovaného“ vůdce strany a jejich přesun do své strany. Pochopitelně, že se tak nestalo, naopak: strana „inkriminovaného“ vůdce ještě posílila. Kdyby něco podobného udělal člověk v adolescentním věku, dá se to pochopit a zasmát se. Ale člověk v dospělém věku...? Ale co je ještě víc z hlediska mravnosti nepochopitelné: Tohoto člověka opět vlastní lidé zvolili za předsedu strany! Kde je ona mravnost...? Kam se z národa vypařila? A myslíte si, že by se ten člověk ve funkci například předsedy vlády choval jinak?

Jiný příklad. Jistá pravicová národovecká strana, která už patnáct let od sionistů z vládního establishmentu dostává nálepkou „fašistická“, klidně na svých webových stránkách propaguje eutanázii. Jak známo eutanázie je v rozporu s přirozeným právem, které je součástí pravicové, konzervativní filosofie. Je ta strana tedy pravicová? Protože jsou ve straně povětšinou mladí lidé, tak asi to je ten důvod, proč jim eutanázie nevadí. Ve svém politickém Programu se ani slovem nezmiňuje o protipotratové politice, jakoby na ní nezáleželo a jakoby stoupající natalita národa byla odvozená pouze většími finančními dotacemi mladým rodinám.

Jak asi chápou tito pravicoví lidé zázrak stvoření člověka? Že je klidně možné ho zavraždit v lůně své matky? A navíc tato strana není zakotvená v žádné ideologii, nemá žádnou vizi, jakoby jí liberalismus nevadil, a proto jenom kritizuje jeho „povrchní“ stránku – čili kritika pro kritiku?

Dále. Autor těchto slov se letos na jaře zúčastnil spolu s pražskou organizací jedné národovecké strany malé tryzny u hrobu našeho pana presidenta E. Háchy. U hrobu jsem se nahlas modlil – bylo to v souladu s programem akce. Jaké ale bylo moje překvapení, že z nahraného videa z akce jsem jaksí zmizel. Asi zúčastnění nedokázali skousnout katolické modlitby za duši zemřelého, příkladného katolíka, a pouštět je do světa, to přeci oni – pohané – dělat nebudou...

Tolik několik příkladů z života v chování prostých lidí ze subkultury malých národoveckých stran. Ti lidé mají setřenu hranici mezi tím, co je dovoleno a co nedovoleno. Ale hned podotýkám, že se na nikoho nezlobím, a nepíšu to zde proto, abych někoho naštvál: Omluvte prosím mojí hanebnou indiskreci!

Mainstreamová média svou jedovatostí vůči nám vytváří ve společnosti dojem, že všichni členové nekonformní národovecké subkultury jsou debilové, mentálně zaostalí jedinci, a kupodivu se jim daří veřejnost úspěšně mást. Nahrává jim k tomu nízká vzdělanostní úroveň běžných straníků těchto stran; ačkoli se jedná vesměs o mladé lidi, kteří by měli studovat; ale oni zřejmě nechtějí, nechtějí rozvíjet svou vlastní duši. Asi se domnívají, že jim kdosi snese lepší život bez jejich přičinění.

Většina z nich ale dává svůj politický postoj najevo emotivním vystupováním – což je v podstatě kontraproduktivní –, svým zevnějškem, oblečením, tetováním, anebo houpajícím se odznakem Thorova kladiva na hrudi, a tak podobně.

Je tomu skutečně tak, že menší část lidí z nekonformní národovecké subkultury se shlédla v pohanství, oslavou síly a násilí. A protože jim z České televize neomarxisté týden co týden pouštějí dokumenty o třetí Říši, nelze se divit, že právě tato skupina mladých lidí v historické epizodě Německa, nachází pro sebe východisko. Tvrdím, že mediální kampaň České televize tímto podlým způsobem má za cíl vyrábět z části české mládeže „nepřítele společnosti“, proti němuž je třeba bojovat, nejlépe administrativním a soudním postihem.

Další velká skupina jsou lidé, kteří dobře vědí, co nechtějí, ale nedokáží říci, co vlastně chtějí; vektory jejich sil směřují jaksí do prázdna, nemají strategický cíl, za nějž by stálo bojovat; mezi tyto přiřazuji např. **Generaci Identity**.

Ale i přes všechny problémy, které máme sami se sebou, se domnívám, že cesta zbavení se kapitalistického liberálního, lžidemokratického systému vede přes postupné a cílevědomé kroky politických lídrů; skutečných buditelů národa – elity národa –, kteří mají pevnou vyargumentovanou vizi, a kterou umějí národu nabídnout. Je to práce na dlouhé generace, proces není a nebude rychlý. Ale už teď jsou vidět jakési první vlaštovky budoucna – z vysokých škol vycházejí vzdělaní lidé a někteří z nich se hlásí, ba jsou členy, autentické pravice, tedy politických stran jdoucích proti proudu.

Co tedy dělat? Jak dál? Je nutné nikdy neházet flintu do žita – i když jsou podmínky pro politický boj sebe těžší a lidé rozhádaní, nemající pokoru před názorem druhých – pamatujme, že naše práce a činy bude měřit historie, ona bude tím, kdo nás zatratí, nebo vyznamená; a věřící bude kromě toho soudit Bůh.

Pro zlepšení naší situace – která se zdá být tristní – je třeba udělat hned teď několik zásadních kroků. Je třeba zahájit proces sjednocování politických subjektů; sjednotit do systému koexistence ty politické subjekty i jednotlivce, kteří o to stojí – podobně na způsobu kdysi Národního kongresu. Koexistence pak znamená, že budeme vedle sebe žít **v rovnosti, ale budeme mít společný jeden strategický cíl**, jež nás bude spojovat a držet pohromadě.

Za další: vytvořit ze sjednotivších se politických subjektů koordinační výbor, z každé strany

jeden člověk, popřípadě předsedové stran, a tento výbor by svolával k akcím a informoval ostatní členské strany. Koordinační výbor by se čas od času scházel, a zvolil by na jeden rok svého moderátora; přimlouvám se za rotaci funkcí, takže - podle mého - druhý rok by funkci moderátora v Koordinačním výboru převzal jiný člen tohoto výboru.

Předsednictva jednotlivých politických stran by své členy měly seznamovat s úkoly, jež by měla strana plnit. Jde o to stranu „rozhýbat“, zatím všechny ty stráničky a jejich členové mají podobu leklých ryb.

Nastiňuji tady, alespoň na papíře, skutečnou politickou práci - máme na ni? Anebo stačí řvát na ulici, a pak jít na pivo?

Při skutečné politické práci je třeba mít na zřeteli dva cíle: strategický, a konkrétní: aktuální úkoly.

Takovým strategickým cílem pro sjednocení politických subjektů by mohl být projekt zřízení stavovského státu a vytvořit neutrální Českou spolkovou republiku, - viz moje kniha „Konec liberalismu v Česku, a co dál?“ Uvědomme si, že v tomto geopolitickém prostoru český národ zklamaly všechny politické systémy, ať to byl nacismus, komunismus sovětského typu, demokracie bez přívlastku za první republiky, či demokracie s přívlastkem liberální, ta současná, která je okořeněná neomarxistickými ideologiemi, jako jsou gender studia, feminismus a jiné.

Jediné, čeho náš národ neokusil, je stavovská společnost s autoritativní demokracií. Je to společnost bez politických stran, kde profesní stavy hovoří samy za sebe, a tudíž hovoří sám národ; soukromokapitalistické vlastnictví je nutné nahradit kolektivním vlastnictvím výrobních prostředků, s tržní sociální, ale spravedlivou ekonomikou. Stavovské demokracie a její ideje se v minulosti bály režimy jak nacistický, tak i komunistický, vadil a vadí sionistům, jimž jsou globálně podřízeny liberální demokracie, proto se o něm mnoho neví, generace mladých lidí stavovský systém zhusta vůbec neznají.

Aktuální politické úkoly a jejich řešení vyplývají z momentální situace u nás doma, ale i v Evropě. Takovým zásadním politickým úkolem je zápas o ochranu naší České republiky před agresí muslimských hord, to by měl být náš prvořadý úkol. Naším heslem musí být - ani jediná noha afrického a muslimského imigranta do Česka! Dalším takovým aktuálním politickým úkolem je oddlužení a zbavení exekuce českých občanů podle **projektu Národní demokracie**. A našlo by se jich více.

Spojené pravicové strany, v rámci koexistence, by se prozatím měly zbavit volební frašky, protože tím jenom sionistickou lžidemokracii legitimizujeme, a volby stejně nikdy nevyhraje - o to už se sionisté a jejich domácí pomahači postarají. Máme stále zavřená média, lidé-voliči mají o nás zkreslené informace, ve volbách dostaneme maximálně dvě procenta, což bohužel našim lídrům stačí k tomu, aby se bili do prsou, jací že jsou gerojové....

Jsem toho názoru, že volebního systému lze použít, až když bude jasné, že krize ve

společnosti dostupí do takové úrovně – a lidé nás budou znát –, že volby pro nás budou mít pozitivní výsledek. Mezitím je třeba o sobě nechat vědět, scházet se na různých akcích, režimu připomínat data z historie, které by nejraději zadupal do země. Hlavní důraz klást na vysvětlování našeho programu, naše politická činnost musí vést k jednotlivým občanům. K tomu je ale zapotřebí mít schopné lidi, intelektuálně na výši, kteří by dokázali s odvahou vysvětlovat občanům náš program.

Máme takové lidi? Praha je v rukou neomarxistů, je zde zbytečné cosi propagovat, zato ale je třeba v obcích a okresních městech, kde o nás občané slyší jen falešné a lživé pomlavy z mainstreamových médií, pořádat přednášky a vysvětlovat občanům přitažlivost našich politických cílů. Dále je žádoucí oslovit ty subjekty, které politiku vidí čistě přes svoje zaměstnání, jako jsou strany agrární, strany soukromníků, strany družstevní, obchodní a jiné, a poukázat na jejich budoucnost v stavovské společnosti a snažit se je získat pro náš program.

Existuje známé přísloví: „Svět pomůže tomu, kdo si pomáhá sám, a zastane se toho, kdo na svém stojí!“ Stůjme tedy na svém a sami se přičiňme o lepší budoucnost! Ale snažme se především nejdříve kvalitativně změnit sami sebe, což je nejbolestnější, ale zároveň nejdůležitější.

Pro mnohé čtenáře z národovecké politické subkultury se bude tato moje úvaha v anketě Dělského potápěče zdát pesimistická, pro jiné jako science fiction, ale pro většinu je to, co zde píšu, velká blbost. Buď jak buď, nejsem zvyklý lakovat věci narůžovo, dlouho jsem se učil mluvit a psát, a tak se snažím věci nazývat jejich pravými jmény, ať se to komu líbí, či nikoliv. Naznačuji-li tady cestu, kudy by se měla česká pravicová nekonformní subkultura vydat, neznámá to ještě, že tak učiní.

Vzhledem k výše popsaným povahovým a morálním vlastnostem většiny členů a funkcionářů národoveckých politických stran, nečekám žádný pohyb ve směru toho, co tu píšu. Snad možná, až za 15 či 20 let, až v naší vlasti budou vyrůstat mešity jako houby po dešti, až afromuslimští agresori budou v České republice tvořit alespoň 20% obyvatel, budou nás šikanovat a vraždit, až se dostanou do parlamentu a zákony jim půjdou na ruku – **a věřte, že toto všechno se stane!** –, potom Češi se budou mít vzájemně rádi a společně budou hledat způsob boje proti nenáviděným afromuslimským okupantům.

V minulosti se Češi byli vždycky schopni spojit, až když jim teklo do bot; není důvod, aby se to opět neopakovalo – k naší škodě, protože většinou už bylo pozdě, samozřejmě.

Praha, srpen 2018, www.narodnisjednoceni.cz